

ორმოცე მუხლის დაფარული ისტორია — ოცდამეორე ნომერი

ეზეკიელი ნომერი სამი

Jeff Pippenger

2026-08-08

ეზეკიელი არის მღვდელი იმ პერიოდის განმავლობაში, როდესაც ას ორმოცდაოთხი ათასის დაბეჭდვა ხდება. პირველ თავში ეზეკიელი საწმიდარში არის აყვანილი.

და იყო ოცდამეათე წელს, მეოთხე თვეს, თვის მეხუთე დღეს, როცა მე ტყვეთა შორის ვიყავი მდინარე ქებართან, გაიხსნა ცანი და ვიხილე ღვთის ხილვები. თვის მეხუთე დღეს, რომელიც იყო მეფე იეჰოიაქინის ტყვეობის მეხუთე წელი, უფლის სიტყვა აშკარად გამოეცხადა ეზეკიელ მღვდელს, ბუზის ძეს, ქალდეველთა ქვეყანაში, მდინარე ქებართან; და იქ იყო მასზე უფლის ხელი.

და შევხედე, და აჰა, ქარბორბალა მოდიოდა ჩრდილოეთიდან: დიდი ღრუბელი და ცეცხლი, თვითვე მბრუნავი, და ნათელი იყო მის გარშემო; და მისი შუაგულიდან — თითქოს ქარვის ფერი, ცეცხლის შუაგულიდან. და მისი შუაგულიდან გამოდიოდა ოთხი ცოცხალი არსების მსგავსი სახე. და ასეთი იყო მათი შესახედაობა: მათ კაცის მსგავსი სახე ჰქონდათ. და თითოეულს ოთხი სახე ჰქონდა და თითოეულს ოთხი ფრთა. და მათი ფეხები სწორი ფეხები იყო; ხოლო მათი ტერფების ძირები ხბოს ჩლიქის ძირს ჰგავდა; და ისინი ელვარებდნენ, ვითარცა გაპრიალებული სპილენძის ფერი. და მათ კაცის ხელები ჰქონდათ თავიანთი ფრთების ქვეშ, თავიანთ ოთხივე მხარეს; და იმ ოთხივეს ჰქონდათ თავიანთი სახეები და თავიანთი ფრთები. მათი ფრთები ერთმანეთთან შეერთებული იყო; სიარულისას არ ბრუნდებოდნენ; თითოეული პირდაპირ წინ მიდიოდა. ხოლო მათი სახეების მსგავსება ასეთი იყო: იმ ოთხივეს ჰქონდათ კაცის სახე და ლომის სახე მარჯვენა მხარეს; და იმ ოთხივეს ჰქონდათ ხარის სახე მარცხენა მხარეს; იმ ოთხივეს არწივის სახეც ჰქონდათ. ასეთი იყო მათი სახეები; და მათი ფრთები ზემოთ იყო გაშლილი; თითოეულის ორი ფრთა ერთმანეთთან იყო შეერთებული, და ორით თავიანთ სხეულებს იფარავდნენ.

და თითოეული პირდაპირ წინ მიდიოდა; საითაც სულს უნდა წასვლა, იქ მიდიოდნენ; და არ ბრუნდებოდნენ, როდესაც მიდიოდნენ. ხოლო ცოცხალ არსებათა სახეა ასეთი იყო: მათი შესახედაობა ჰგავდა ცეცხლის მგზნებარე ნაკვერჩხლებს და ლამპართა შესახედაობას; იგი ადიოდა და ჩამოდიოდა ცოცხალ არსებათა შორის; და ცეცხლი იყო კაშკაშა, და ცეცხლიდან გამოდიოდა ელვა. და ცოცხალი არსებანი გარბოდნენ და ბრუნდებოდნენ ელვის გაელვების მსგავსად. და როცა მე ვუცქერდი ცოცხალ არსებებს, აჰა, ერთი ბორბალი იყო მიწაზე ცოცხალ არსებათა გვერდით, მის ოთხ სახესთან. ბორბალთა შესახედაობა და მათი აგებულება ჰგავდა ბივრილის ფერს; და ოთხივეს ერთი სახეა ჰქონდა; და მათი შესახედაობა და მათი აგებულება ისეთი იყო, თითქოს ბორბალი ბორბლის შუაგულში ყოფილიყოს. როცა მიდიოდნენ, თავიანთ ოთხ მხარეს მიდიოდნენ; და არ ბრუნდებოდნენ, როდესაც მიდიოდნენ. ხოლო მათი რგოლები იმდენად მაღალი

იყო, რომ საშინელებას იწვევდა; და მათი რგოლები ოთხივეს ირგვლივ თვალებით იყო სავსე. და როცა ცოცხალი არსებანი მიდიოდნენ, ბორბლებიც მათთან ერთად მიდიოდნენ; და როცა ცოცხალი არსებანი მიწიდან მაღლდებოდნენ, ბორბლებიც მაღლდებოდნენ. საითაც სულს უნდა წასვლა, იქ მიდიოდნენ, იქით, საითაც მათ სულს უნდა წასვლა; და ბორბლებიც მათთან ერთად მაღლდებოდნენ, რადგან ცოცხალი არსების სული ბორბლებში იყო.

როცა ისინი მიდიოდნენ, ესენიც მიდიოდნენ; და როცა ისინი ჩერდებოდნენ, ესენიც ჩერდებოდნენ; და როცა ისინი მიწიდან აღიმართებოდნენ, ბორბლებიც მათთან ერთად აღიმართებოდნენ, რადგან ცოცხალი არსების სული ბორბლებში იყო. და ცოცხალი არსებების თავთა ზემოთ განფენილი მყარის მსგავსება იყო, ვითარცა ფერი საშინელი ბროლისა, გაშლილი მათი თავების ზემოთ. და მყარის ქვეშ მათი ფრთები გამართული იყო, ერთი მეორისაკენ: თითოეულს ორი ჰქონდა, რომლებიც ამ მხარეს ფარავდა, და თითოეულს ორი ჰქონდა, რომლებიც იმ მხარეს ფარავდა მათ სხეულებს. და როცა ისინი მიდიოდნენ, მე მესმოდა მათი ფრთების ხმა, როგორც დიდი წყლების ხმა, როგორც ხმა ყოვლადძლიერისა, როგორც ხმა სიტყვისა, როგორც ლაშქრის ხმა; ხოლო როცა ჩერდებოდნენ, ფრთებს დაბლა უშვებდნენ. და გაისმა ხმა მყარიდან, რომელიც მათ თავთა ზემოთ იყო, როცა ისინი ჩერდებოდნენ და ფრთებს დაბლა უშვებდნენ. და მყარის ზემოთ, რომელიც მათ თავთა ზემოთ იყო, იყო ტახტის მსგავსება, საფირონის ქვის შესახედაობის მსგავსი; და ტახტის მსგავსებაზე ზემოთ იჯდა კაცის შესახედაობის მსგავსი. და მე ვიხილე თითქოს ქარვის ფერი, ვითარცა ცეცხლის შესახედაობა მის შიგნით, ირგვლივ; მისი წელის შესახედაობიდან ზემოთ, და მისი წელის შესახედაობიდან ქვემოთ, მე ვიხილე თითქოს ცეცხლის შესახედაობა, და მას ჰქონდა ბრწყინვალეობა ირგვლივ. როგორც წვიმიან დღეს ღრუბელში არსებული ცისარტყელის შესახედაობა, ასეთი იყო მის ირგვლივ ბრწყინვალეობის შესახედაობა. ეს იყო უფლის დიდების მსგავსების შესახედაობა. და როცა ეს ვიხილე, პირქვე დავემხე და მოვისმინე ხმა იმისა, ვინც ლაპარაკობდა. ეზეკიელი 1:1-28.

„ეზეკიელს, გლოვისგან დამძიმებულ გადასახლებულ წინასწარმეტყველს, ქალდეველთა ქვეყანაში, მიეცა ხილვა, რომელიც ისრაელის ძლიერ ღმერთზე რწმენის იმავე გაკვეთილს ასწავლიდა. როდესაც იგი ქებარის მდინარის ნაპირებთან იყო, ჩრდილოეთიდან თითქოს გრიგალი მოვიდა, „დიდი ღრუბელი და თავისივე თავში მბრუნავი ცეცხლი, და ნათება იყო მის ირგვლივ, და მისი შუაგულიდან — თითქოს ქარვის ფერი“. უცნაური იერის მქონე მრავალი ბორბალი, ერთმანეთში გადაკვეთილი, ოთხი ცოცხალი არსების მიერ იძვროდა. ამ ყველაფერზე მაღლა იყო „ტახტის მსგავსება, საფირონის ქვის სახის მქონე; და ტახტის მსგავსებაზე იყო მსგავსება, როგორც კაცის სახის მქონე, ზემოდან მასზე“. „ხოლო ცოცხალ არსებათა მსგავსება — მათი სახე იყო, როგორც მოგიზგიზე ნაკვერცხლები ცეცხლისა და როგორც ლამპრების სახე: იგი ადიოდა და ჩამოდიოდა ცოცხალ არსებათა შორის; და ცეცხლი იყო კაშკაშა, და ცეცხლიდან გამოდიოდა ელვა“. „და ქერუბიმებში გამოჩნდა კაცის ხელის სახე მათი ფრთების ქვეშ.“

„ბორბლები ბორბლებში იყო, ისეთ რთულ წყობაში, რომ ერთი შეხედვით ეზეკიელს ყველაფერი სრულ არეულობად მოეჩვენა. მაგრამ როცა ისინი მოძრაობდნენ, ეს ხდებოდა მშვენიერი სიზუსტითა და სრულყოფილი თანხმობით. ზეციური არსებანი ამ ბორბლებს ამოძრავებდნენ, და ყოველივეზე მაღლა, დიდებულ საფირონის ტახტზე, იყო მარადიული; ხოლო ტახტის ირგვლივ რკალად ერტყა ცისარტყელა, მადლისა და სიყვარულის სიმბოლო. ამ ხილვის შემადრწუნებელი დიდებით ძლეულმა, ეზეკიელი პირქვე დაემხო, როდესაც ხმამ უბრძანა, აღმდგარიყო და მოესმინა უფლის სიტყვა. მაშინ მას მიეცა ისრაელისთვის გამაფრთხილებელი უწყება.“ Testimonies, 751.

იმ წელს, როცა მეფე უზია მოკვდა, ვიხილე უფალი, ტახტზე მჯდომარე, მაღალი და აღმატებული, და მისი სამოსლის კალთა ავსებდა ტაძარს. მის ზემოთ იდგნენ სერაფიმები: თითოეულს ექვსი ფრთა ჰქონდა; ორით სახეს იფარავდა, ორით ფეხებს იფარავდა, და ორით ფრინავდა. და ერთი მეორეს შეჰლაღადებდა და ამბობდა: წმიდა, წმიდა, წმიდაა ცაბაოთ უფალი; მთელი დედამიწა სავსეა მისი დიდებით. და კარის ზღურბლები შეიძრა მისი ხმისაგან, ვინც ღადადებდა, და სახლი კვამლით აღივსო. მაშინ ვთქვი: ვაი მე! დავიღუპე, რადგან უწმინდური ბაგეების კაცი ვარ და უწმინდური ბაგეების ხალხის შორის ვცხოვრობ; რადგან ჩემმა თვალებმა იხილეს მეფე, ცაბაოთ უფალი. მაშინ ერთ-ერთი სერაფიმი მოფრინდა ჩემთან, ხელში ნაკვერცხალი ეჭირა, რომელიც მაშით ჰქონდა აღებული სამსხვერპლოდან; და ჩემს პირს დაადო და თქვა: აჰა, ეს შეეხო შენს ბაგეებს; მოგესხნა შენი ურჯულოება და განიწმინდა შენი ცოდვა. და გავიგონე უფლის ხმა, რომელიც ამბობდა: ვის მივავლინო, და ვინ წავა ჩვენთვის? მაშინ ვთქვი: აჰა, აქა ვარ მე; მიმაველინე. ესაია 6:1–8.

„ეს ხილვა ეზეკიელს მიეცა იმ დროს, როცა მისი გონება პირქუშში წინათგრძნობებით იყო აღვსილი. იგი ხედავდა, რომ მისი მამების ქვეყანა გაუდაბურებული იწვა. ქალაქი, რომელიც ოდესღაც ხალხით იყო სავსე, აღარ იყო დასახლებული. მხიარულების ხმა და ქების გალობა მეტად აღარ ისმოდა მის გალავნებში. თავად წინასწარმეტყველიც უცხო იყო უცხო ქვეყანაში, სადაც უსაზღვრო პატივმოყვარეობა და სასტიკი სისასტიკე უმაღლეს ძალაუფლებას ფლობდნენ. ის, რასაც იგი ხედავდა და ისმენდა ადამიანური ტირანისა და უსამართლობის შესახებ, მის სულს ამწუხრებდა, და იგი მწარედ გლოვობდა დღე და ღამე. მაგრამ ქებარის მდინარის პირას მის წინაშე წარმოჩენილმა საკვირველმა სიმბოლოებმა გამოავლინეს ზემდგომი ძალაუფლება, მიწიერ მმართველთა ძალაზე უძლიერესი. ასურეთისა და ბაბილონის ამპარტავან და სასტიკ მონარქებზე მაღლა წყალობისა და ჭეშმარიტების ღმერთი იჯდა ტახტზე.“

ბორბალთა მსგავსი გართულებები, რომლებიც წინასწარმეტყველს ასეთ არეულობაში ჩათრეულად ეჩვენებოდა, უსაზღვრო ხელის ხელმძღვანელობის ქვეშ იყო. ღვთის სული, რომელიც მას ამ ბორბალთა მამოძრავებელ და წარმმართველ ძალად გამოეცხადა, არეულობიდან ჰარმონიას წარმოშობდა; ასევე მთელი მსოფლიო მისი კონტროლის ქვეშ იყო. განდიდებულ არსებათა ურიცხვი სიმრავლე მზად იყო მისი სიტყვისამებრ, რათა ბოროტ ადამიანთა ძალა და პოლიტიკა დაემორჩილებინა და მის ერთგულთათვის სიკეთე მოეტანა.

მსგავსადვე, როდესაც ღმერთი აპირებდა საყვარელ იოანესთვის გაეხსნა ეკლესიის ისტორია მომავალი საუკუნეებისთვის, მან მას მაცხოვრის თავისი ხალხისადმი ინტერესისა და მზრუნველობის დასტური მისცა იმით, რომ გამოუცხადა მას „კაცის მის მსგავსი“, რომელიც სასანთლებს შორის დადიოდა, და რომლებიც შვიდ ეკლესიას განასახიერებდნენ. მაშინ, როცა იოანეს ეჩვენა ეკლესიის უკანასკნელი დიდი ბრძოლები მიწიერ ძალებთან, მას ნება მიეცა ეხილა ერთგულთა საბოლოო გამარჯვება და ხსნა. მან იხილა ეკლესია მხეცთან და მის ხატთან მომაკვდინებელ ბრძოლაში ჩაბმული, და იმ მხეცის თაყვანისცემა სიკვდილის საფრთხის ქვეშ იძულებით დაწესებული. მაგრამ ბრძოლის კვამლსა და გრგვინვას მიღმა გახედვისას, მან იხილა სიონის მთაზე კრებული კრავთან ერთად, რომელთაც, მხეცის ნიშნის ნაცვლად, „მამის სახელი შუბლზე ეწერათ“. და კვლავ იხილა „მხეცზე, მის ხატზე, მის ნიშანზე და მისი სახელის რიცხვზე გამარჯვებულნი, მინის ზღვაზე მდგომნი, რომელთაც ღმერთის ქნარები ეპყრათ“ და რომლებიც მღეროდნენ მოსესა და კრავის გალობას.

„ეს გაკვეთილები ჩვენი სარგებლობისათვის არის. ჩვენ გვმართებს, ჩვენი რწმენა ღმერთზე დავამყაროთ, რადგან ჩვენ წინაშეა დრო, რომელიც ადამიანთა სულებს გამოსცდის. ქრისტემ, ზეთისხილის მთაზე, გაიხსენა ის საშინელი სასჯელები, რომლებიც მის მეორედ მოსვლას უნდა წინ უძღოდეს: „გაიგონებთ ომებსა და ომების ხმებს.“ „აღდგება ერი ერზე და სამეფო სამეფოზე; და იქნება შიმშილობა, სნეულებები და მიწისძვრანი სხვადასხვა ადგილას. ყოველივე ეს სატკივართა დასაწყისია.“ თუმცა ეს წინასწარმეტყველებები ნაწილობრივ აღსრულდა იერუსალიმის განადგურებისას, მათ უფრო უშუალო მიმართება აქვთ უკანასკნელ დღეებთან.“

„ჩვენ ვდგავართ დიდსა და საზეიმო მოვლენათა ზღურბლზე. წინასწარმეტყველება სწრაფად სრულდება. უფალი კართან არის. მალე ჩვენს წინაშე გაიხსნება ისეთი ხანა, რომელიც ყოველი ცოცხლისათვის ყოვლისმომცველი მნიშვნელობისა იქნება. წარსულის დავანი კვლავ აღიძვრება; ახალი დავანიც წარმოიშობა. ის მოვლენები, რომლებიც ჩვენს სამყაროში უნდა გათამაშდეს, ჯერ კიდევ სიზმარშიც კი არავის უნახავს. სატანა ადამიანურ საშუალებათა მეშვეობით მოქმედებს. ისინი, ვინც ძალისხმევას იჩენენ კონსტიტუციის შესაცვლელად და კვირის დღის დაცვითი კანონის დასამკვიდრებლად, უმცირესადაც ვერ აცნობიერებენ, რა შედეგი მოჰყვება ამას. კრიზისი უკვე თავს დაგვტრიალებს.“

„მაგრამ ღვთის მსახურები ამ დიდ გასაჭირში საკუთარ თავზე არ უნდა დაეყრდნონ. ესაიას, ეზეკიელსა და იოანესთვის მოცემულ ხილვებში ჩვენ ვხედავთ, რამდენად მჭიდროდ არის ზეცა დაკავშირებული დედამიწაზე მიმდინარე მოვლენებთან და რაოდენ დიდია ღვთის მზრუნველობა მათ მიმართ, ვინც მისი ერთგულია. ქვეყნიერება მმართველის გარეშე არ არის. მომავალი მოვლენების გეგმა უფლის ხელშია. ზეცის დიდებულებას, ისევე როგორც თავის ეკლესიასთან დაკავშირებული საზრუნავი, ერების ბედიც საკუთარი მზრუნველობის ქვეშ უჭირავს.“

„ჩვენ თავს ნებას ვაძლევთ, უფლის საქმეში მეტისმეტად ბევრი ზრუნვა, გასაჭირი და დაბნეულობა ვიგრძნოთ. სასრული ადამიანები პასუხისმგებლობის ტვირთის სატარებლად მიტოვებულნი არ არიან. ჩვენ გვმართებს ღმერთს ვენდობოდეთ, გვწამდეს იგი და წინ მივიწევდეთ. ზეციური მაცნეების დაუღალავი სიფხიზლე და მათი შეუწყვეტელი მსახურება, თავიანთი მსახურების აღსრულებისას მიწიერ არსებებთან მიმართებით, გვიჩვენებს, თუ როგორ წარმართავს ღვთის ხელი ბორბალს ბორბალში. ღვთაებრივი მოძღვარი თავისი საქმის ყოველ მოქმედს ეუბნება, როგორც ოდესღაც კიროსს უთხრა: ‘მე სარტყელი შემოგარტყი, თუმცა შენ არ მიცნობდი.’“

„ეზეკიელის ხილვაში ღმერთს თავისი ხელი ქერუბიმთა ფრთების ქვეშ ჰქონდა. ეს იმის სასწავლებლად არის, რომ მათ წარმატებას ღვთიური ძალა ანიჭებს. იგი მათთან ითანამშრომლებს, თუ უსამართლობას განიშორებენ და გულითა და ცხოვრებით წმიდანი გახდებიან.

„ცოცხალ არსებათა შორის ელვის სისწრაფით მოძრავი კაშკაშა ნათელი წარმოადგენს იმ სისწრაფეს, რომლითაც ეს საქმე საბოლოოდ წინ წარმართება მის სრულ აღსასრულამდე. ის, ვისაც არასოდეს სძინავს და ვინც განუწყვეტლივ მოქმედებს თავისი განზრახვების აღსასრულებლად, ძალუმს თავისი დიადი საქმის ჰარმონიულად წინ წაყვანა. ის, რაც სასრულ გონებას, ჩახლართულსა და გართულებულს, აღებეჭდება, უფლის ხელს ძალუმს სრულ წესრიგში შეინარჩუნოს. მას შეუძლია განიზრახოს გზები და საშუალებები ბოროტ ადამიანთა ზრახვების ჩასაშლელად, და არევ-დარევაში მოაქცევს მათ განზრახვებს, ვინც ბოროტებას განიზრახავს მისი ხალხის წინააღმდეგ.“

„ძმებო, ახლა გლოვისა და სასოწარკვეთილების დრო არ არის, არც ეჭვსა და ურწმუნოებას დამორჩილების ჟამი. ქრისტე ახლა იოსების ახალ სამარხში, დიდი ლოდით დახშული და რომაული ბეჭდით დალუქული, მხსნელი აღარ არის; ჩვენ აღდგომილი მხსნელი გვყავს. იგი არის მეფე, ლაშქართა უფალი; იგი ქერუბიმთა შორის ზის; და ერთა შორის ბრძოლისა და შფოთის შუაგულშიც კვლავ იცავს თავის ხალხს. იგი, ვინც ზეცაში მბრძანებლობს, ჩვენი მხსნელია. იგი ყოველ განსაცდელს ზომავს. იგი თვალს ადევნებს ქურის ცეცხლს, რომელმაც ყოველი სული უნდა გამოსცადოს. როცა მეფეთა სიმაგრენი დაემხო, როცა ღვთის რისხვის ისარნი მის მტრებს გულს განუგმირავს, მისი ხალხი მის ხელებში უსაფრთხოდ იქნება.“

Testimonies, ტომი 5, 752–754.

ეზეკიელი წარმოადგენს კანდიდატებს, რომელნიც უნდა აღმოჩნდნენ ას ორმოცდაოთხი ათასთა შორის, და სტრიქონზე სტრიქონი, მისი გამოცდილება საწმიდარში თანხვდება ესაიასისა და იოანეს გამოცდილებას საწმიდრის შიგნით. ჩვენ ახლა ტაძრის გამოცდაში ვიმყოფებით, სამი გამოცდიდან მეორეში, რომელიც ბეჭედს ასვამს ას ორმოცდაოთხი ათასს. ეს პერიოდი არის განწყობა, რომელსაც აღასრულებს აღთქმის მაცნე მალაქიას მესამე თავის აღსრულებაში. სამი გამოცდისგან შემდგარი განწყობის პროცესი არის მალაქიას ცეცხლოვანი „ღუმელი“, „რომელმაც ყოველი სული უნდა გამოსცადოს“. როდესაც მესამე ანგელოზი მოვიდა 1844 წლის 22 ოქტომბერს, აღთქმის მაცნე მოულოდნელად მოვიდა თავის ტაძარში და იმ ისტორიის ბრძენი

ქალწულები წმიდათა წმიდაში შეიყვანა, რათა თავისი ერთგულნი დაებეჭდა; მაგრამ იმ ისტორიის ქალწულები აჯანყდნენ, და 1856 წლისთვის ფილადელფიური მილერიტული მოძრაობა შეიცვალა ლაოდიკიურ მილერიტულ მოძრაობად, ხოლო 1863 წელს იქცა ლაოდიკიურ მეშვიდე დღის ადვენტისტთა ეკლესიად.

მესამე ანგელოზმა, რომელიც მოულოდნელად მოვიდა 1844 წლის 22 ოქტომბერს, 1863 წელს თავისი თანდასწრება გაიწვია, შემდეგ კი 2001 წლის 11 სექტემბერს დაბრუნდა. ოცდახუთი წლის შემდეგ ახლა კვლავ მეორდება ტაძრის გამოცდა, რომლის წინასახეც იყო 1844 წლის 22 ოქტომბერი. ოცდახუთი სიმბოლურად არის ორას ორმოცდაათის წინასწარმეტყველური მეათედი, ხოლო ორას ორმოცდაათი არის იმ ისტორიის სიმბოლო, რომელიც წარმოდგენილია დანიელის მეთერთმეტე თავის მეთერთმეტე-მეთხუთმეტე მუხლებში. ორას ორმოცდაათი და ოცდახუთი არის ბოროტი ეზეკიელის საწმიდრის ხილვის შიგნით. ოცდახუთი არის ბრძენთა და ბოროტთა გამიჯვნის სიმბოლო, სამი საფეხურისაგან შემდგარი გამოცდის პროცესის აღსრულებაში, რომელიც წარმოდგენილია განწმენდის საქმეში, რომელსაც აღასრულებს აღთქმის მაცნე.

მათეს ოცდამეხუთე თავი შეიცავს სამ იგავს, და ყოველი იგავი მიუთითებს ბრძენთა და ბოროტთა განყოფაზე ას ორმოცდაათი ათასის დაბეჭდვის ჟამს. ამ თავში წარმოდგენილი ღვთის ხალხის სასოება ის არის, რომ იყვნენ ბრძენი ქალწულნი, რომელთაც შუაღამის დაღადისის უწყების ზეთი აქვთ. მათი სასოება ის არის, რომ განიკითხონ ერთგულ მონებად თავიანთ მეურვეობაში, კერძოდ, იმ განსაკუთრებული ტალანტების გამოყენებაში, რომლებიც მათ მიეცათ სამართავად თავიანთი პირადი საცდელი ვადის განმავლობაში. მათი სასოება ის არის, რომ განიკითხონ, როგორც ღვთის სამოვრის ცხვარნი, მსხდომარენი მის მარჯვენა მხარეს, და არა თხანი მის მარცხენა მხარეს. ოცდამეხუთე არის ბრძენთა და ბოროტთა განყოფის სიმბოლო ას ორმოცდაათი ათასის დაბეჭდვის ჟამს. ოცდამეხუთე ეზეკიელის ერთ-ერთი ბორობალია.

ჩვენი ტყვეობის ოცდამეხუთე წელს, წლის დასაწყისში, თვის მეათე დღეს, ქალაქის დაცემიდან მეთოთხმეტე წელს, სწორედ იმავე დღეს უფლის ხელი იყო ჩემზე და მან იქ მიმიყვანა. ეზეკიელი 40:1.

ტყვეობის ოცდამეხუთე წელი წარმოდგენილია 22 ოქტომბრით, რომელიც წარმოდგენილია დისპენსაციური კარის დახურვით. 1844 წლის 22 ოქტომბერს ერთი კარი გაიხსნა და ერთი კარი დაიხურა, როცა ორი ჯგუფი განცალკევდა.

ფილადელფიის ეკლესიის ანგელოზს მისწერე: ამას ამბობს წმიდა, ჭეშმარიტი, რომელსაც აქვს დავითის გასაღები, რომელიც აღებს და ვერავინ დახშავს, და ხშავს და ვერავინ აღებს: ვიცი შენი საქმენი; აჰა, შენ წინაშე დავდგი გახსნილი კარი, და ვერავინ დახშავს მას; რადგან მცირე ძალა გაქვს, და დაიცავი ჩემი სიტყვა, და არ უარყავი ჩემი სახელი. გამოცხადება 3:7, 8.

ქრისტე ფილადელფიის ანგელოზს ეუბნება, რომ იცის მათი საქმენი და რომ ფილადელფიის ეკლესიის წინაშე დაადგინა ღია კარი. ეს კარი იხსნება „დავითის

გასაღებით“ — იმ გასაღებით, რომელიც ელიაკიმს დაედო.

და მოხდება იმ დღეს, რომ მოვუხმობ ჩემს მსახურს, ელ'ჩაკიმს, ხილკიას ძეს; და შევმოსავ მას შენი სამოსლით, და განვამტკიცებ მას შენი სარტყლით, და შენს მმართველობას მის ხელში გადავცემ; და იგი იქნება მამა იერუსალიმის მკვიდრთათვის და იუდას სახლისათვის. და დავითის სახლის გასაღებს დავდებ მის მხარზე; და ის გააღებს, და ვერავინ დახურავს; და ის დახურავს, და ვერავინ გააღებს. ესაია 22:20–22.

იმ დღეს, როდესაც ელიაკიმი იწოდება, იგი ბოროტ შეზნას გამოეყოფა.

ასე ამბობს ლაშქართა უფალი ღმერთი: წადი, მიდი ამ სახლთუხუცესთან, შეზნასთან, რომელიც სახლზეა დაყენებული, და უთხარი: რა გაქვს აქ? და ვინ გყავს აქ, რომ აქ გამოგიკვეთავს შენთვის სამარხი, როგორც ის, ვინც მაღლა იკვეთს თავისთვის სამარხს და კლდეში იკვეთს თავისთვის სამყოფელს? აჰა, უფალი ძლიერად წაგიღებს ტყვეობაში და უეჭველად დაგფარავს. უეჭველად გატრიალებს და გატყორცნის ბურთივით ვრცელ ქვეყანაში; იქ მოკვდები, და იქ იქნება შენი დიდების ეტლები შენი ბატონის სახლის სირცხვილი. ესაია 22:15–18.

შეზნასა და ელ'ჩაკიმის ილუსტრაციის აღმსრულებელი ბრძენი და უგუნური ქალწულების განცალკევება აღსრულდა 1844 წლის 22 ოქტომბერს, და აგრეთვე იეჰოიაქინის ტყვეობის ოცდამეხუთე წელს, რაც იყო ძვ. წ. 573 წლის 22 ოქტომბერი. ეზეკიელის მერვე თავში ადვენტიზმის შიგნით მყოფი ბოროტნი, რომელთაც იერუსალიმი განასახიერებს, წარმოდგენილნი არიან ოცდახუთი კაცი, რომლებიც მზეს სცემენ თავყანს. იერუსალიმის განადგურება წარმოადგენს საკვირაო კანონს, რომელიც ასევე არის ის waymark, რომლითაც მთავრდება ას ორმოცდაათი ათასის დაბეჭდვის დრო. ეს დაბეჭდვის დრო დაიწყო 2001 წლის 11 სექტემბერს, და იესო არის როგორც ალფა, ისე ომეგა; ამიტომ 2001 წლის 11 სექტემბერი, როგორც დაბეჭდვის დასაწყისი, განასახიერებს დასასრულს, საკვირაო კანონის დროს.

2001 წლის 11 სექტემბერი წინასწარნიშნული იყო 1888 წლის მინეაპოლისის შეკრებებით, რადგან დას უაიტი მიუთითებს, რომ როდესაც ნიუ-იორკის დიდი შენობები 9/11-ზე ჩამოინგრა, გამოცხადების 18:1–3 აღსრულდა. იმ დროს, ისევე როგორც 1888 წელს, მან დაადასტურა, რომ გამოცხადების მეთვრამეტე თავის ანგელოზი ჩამოვიდა, რათა თავისი დიდებით გაენათებინა დედამიწა. 1888 წლის აჯანყება მან გაათანაბრა კორახის, დათანისა და აბირამის აჯანყებასთან, რომელთაც თავიანთ განდგომილებაში სახელგანთქმულ კაცთაგან ორას ორმოცდაათი კაციც შეუერთდა. ორას ორმოცდაათი ამბოხებული კორახისა და მისი თანამდგომთა აჯანყებაში, ძველი ისრაელის საწყის ისტორიაში, წინასწარნიშნავდა იმ ოცდახუთ კაცს, რომლებიც მზეს ეთაყვანებოდნენ ძველი ისრაელის დასასრულის ჟამს.

ლაოდიკეური ადვენტიზმის ოცდახუთი წინამძღოლის თავყანისცემა კვირადღის კანონის წინაშე და ორას ორმოცდაათისა — 9/11-ის წინაშე, დაბეჭდვის დროს წარმოაჩენს ოცდახუთის სიმბოლიკით (გონიერთა და ბოროტთა განცალკევების სიმბოლოთი), რათა აღნიშნოს დაბეჭდვის დროის დასაწყისი და დასასრული. იქნება ეს

მოსეს დროს ორას ორმოცდაათი ამბოხებული, თუ ეზეკიელის მერვე თავში მოხსენიებული ოცდახუთი კაცი, ან მათეს ოცდამეხუთე თავში განცალკევების სამი მოწმე, ან ეზეკიელ ორმოცში ტყვეობის ოცდამეხუთე წელი; ოცდახუთის სიმბოლოს ყველა ეს გამოვლინება თანხვედბა სამ ორას ორმოცდაათწლიან პერიოდს, რომლებიც თავიანთ დასასრულს შესაბამისად ძვ. წ. 207 წელს, 313 წელს და 2026 წელს მიაღწიეს.

ოცდახუთი არის, ასე ვთქვათ, ღერძი ოცდახუთისა, რომელსაც ოცდახუთის ყველა ხაზი სრულყოფილებამდე მიჰყავს. იგი იქცევა სასუფეველის ერთ-ერთ წინასწარმეტყველურ გასაღებად, რომელიც პეტრეს მიეცა, რათა სიციხადე შეეტანა ორმოცე მუხლის დაფარულ ისტორიაში. არაერთხელ დადგინდა ორზე მეტი მოწმის საფუძველზე, რომ დანიელის მეთერთმეტე თავის მეათედან მეთხუთმეტე მუხლებამდე წარმოადგენს ხაზს, რომელიც მოიცავს ისტორიას 1989 წლიდან საკვირაო კანონამდე, რაც ორმოცე მუხლის დაფარული ისტორიაა. იუდას ტომის ლომი ახლა ხსნის ეზეკიელის ბორბლებს, როდესაც იგი ხსნის დაფარულ ისტორიას, რომელიც საბოლოოდ დაასრულებს უკანასკნელი დღეების შუალადის ძახილის უწყებას.

შემდეგ სტატიებში ჩვენ განვაგრძობთ ეზეკიელის ბორბლების ამოცნობას, რომლებიც უკანასკნელ დღეებში ადამიანთა რთულ ურთიერთმოქმედებას წარმოადგენენ. ეზეკიელის პირველი თავი, რომელიც ამ სტატიის დასაწყისშია მოცემული, და თანდართული მონაკვეთი Testimonies, ტომი მეხუთედან, ჩვენს შემდგომ მსჯელობაში მუდმივ საცნობარო წერტილად დარჩება. როდესაც ბორბლები თავიანთ სათანადო ადგილას იქნება წარმოჩენილი და ნაჩვენები იქნება მათი მართებული გადაკვეთები წინასწარმეტყველური ისტორიის სხვა ბორბლებთან, ჩვენ დავამტკიცებთ, რომ სამას ოთხმოცდათერთმეტი წელი და თხუთმეტი დღე, რომლებმაც პირველი ანგელოზი 1840 წლის 11 აგვისტოს ძალით აღჭურვეს, ეზეკიელის მიერ ასევე წარმოდგენილია როგორც სამას ოთხმოცდაათი წელი, დაკავშირებული იერუსალიმის ალყის ერთნახევარ წელთან; და რომ ამ წინასწარმეტყველური ნათლის მოსვლა ასოთხმოცდაოთხი ათასის დროშის აღმართვას განსაზღვრავს.

27 ივლისი, 1299 წლიდან 1337 წლამდე, წარმოადგენს ოცდათვრამეტ წელს გამოცხადების მეცხრე თავის მეათე მუხლში აღნიშნული ას ორმოცდაათი წლის (ხუთი თვის) დასაწყისში. ეს ას ორმოცდაათი წელი დაკავშირებულია იმ სამას ოთხმოცდათერთმეტ წელთან და თხუთმეტ დღესთან, რომლებიც აღნიშნულია მეთხუთმეტე მუხლში. ამგვარად, ამ ორი პერიოდის დასაწყისი შეადგენს წინასწარმეტყველების ერთ ხაზს, რომელიც დასრულდა იოსია ლიჩის 1838 და 1840 წლების წინასწარმეტყველების აღსრულებით და აღნიშნა მილერიტული მოძრაობის აღდგომა და ძალით აღჭურვა. ეს ისტორია, ადვენტიზმის დასაწყისში, აღნიშნავს ას ორმოცდაოთხი ათასის აღდგომას, როგორც ნიშანს კვირის კანონის წინასწარ. ამგვარად, ეზეკიელის სამას ოთხმოცდაათი წელი და იერუსალიმის ალყის ერთი მთელი ხუთი წელი (1.5) აღნიშნავს იმ წინასწარმეტყველების ხაზის დასასრულს, რომელიც 1299 წელს დაიწყო.

სასარგებლო იქნება, მომდევნო სტატიის წინ, განვიხილოთ მონაკვეთი წიგნიდან *Testimonies*, მეხუთე ტომი.

